

Τὸ πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον αἰσθημα τῶν Ἑλλήνων εἶνε ἀληθὲς λατρεία. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἐν Ἀθήναις, ἴσως δὲ ἄγνοεῖ τοῦτο ὁ Διάδοχος, ὡς ἱερὰ κειμήλια, διαφυλάττοντες τὰ βρεφικά του ἀθύρματα, τὰ νηπιακά του πέδιλα. Κατὰ τὴν ἐνηλικίωσίν του ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἠλεκτρίσθη τὸ Πανελλήνιον· ἅπαντες οἱ Ἕλληνες, καὶ οἱ ἐκ γενικῶν ἐτι ἀρχῶν μὴ συμπαθοῦντες πρὸς τὸν θεσμόν τῆς βασιλείας ἐνώπιον τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἰδεώδους ἐλησμονήσαν τὰς πεποιδήσεις των· πάντα τὰ χεῖλη μετ' ἀγάπης προσέφερον τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος. Ὅτε δὲ ἐν μέσῳ τῆς ἐπισήμου σιγῆς χιλιάδων Ἑλλήνων, οἵτινες μὲ σφοδρῶς

Τρίς ἦλθεν εἰς τὸν Σύλλογον Παρνασσόν. Πρῶτον ἐν τινι συναυλίᾳ, εἶτα εἰς τὸ περὶ Ἑρρίκου Ἀῖνε ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου, καὶ τελευταῖον εἰς τὸ περὶ Φρειδερίκου τοῦ Β' ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου. Βραδύτερον δὲ ἐν τινι συνεδριάσει ἐψηφίσαμεν αὐτὸν — ὦ μὲ ποῖον ἐνθουσιασμόν! — τακτικὸν μέλος τοῦ Συλλόγου, διότι τακτικὸν ἠθέλησε νὰ ἐγγραφῇ καὶ οὐχὶ ἐπίτιμον, ὡς ἀδελφὸς μεταξὺ ἀδελφῶν.

Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω τὴν πρώτην ἐσπέραν τῆς ἐλεύσεώς του εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Παρνασσοῦ. Ὁ διάδοχος εἶχε καθίση σχεδὸν κατέναντι τοῦ βήματος· πρὸ

Ο ΙΤΑΛΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΡΙΣΠΗΣ ΠΑΡΑ ΤΈ ΒΙΣΜΑΡΚ.

παλλομένην καρδίαν συνέρρευσαν ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων, προσεφώνησεν ὀλίγας λέξεις, ἡ συγκίνησις ἦτο ἄρρητος. Εἶδον δάκρυα ῥέοντα ἐκ πολλῶν ὀφθαλμῶν· εἶδον βραχίονας ὁρμεμφύτως τεινομένους ὡς διὰ τὸν ἐναγκαλισθῶσι...

Ὅτε δὲ τὴν ἐσπέραν ἐξῆλθεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς φωταγωγηθείσης πόλεως ἐφ' ἀμάξης, ἀνευ πομπῆς, μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ αὐτοῦ μόνον, ἀκράτητος ἐξερράγη ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ λαοῦ ἰδόντος ὅτι τὸ βασιλόπουλον ἦλθε καὶ ἀνέμιχθη μετ' αὐτοῦ, ἦλθε νὰ γείνη κοινωνὸν τῆς μεγάλης χαρᾶς του· καὶ κατὰ κύματα ἔρρεε τὸ πλῆθος ὀπίσω τῆς ἀμάξης καὶ βροντῶδεις ἀνεπέμποντο αἱ ζητωκραυγαί. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ πρὸς αὐτὸν δεσμοὶ τοῦ ἔθνους συνεδέθησαν σφιγκτότερον· προσῆλθεν ἐν μέσῳ ἡμῶν· ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ περισσότερον τοὺς Ἕλληνας του.

μικροῦ εἶχε φορέση τὴν στολὴν ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ· πρώτην φοράν τὸν ἐβλέπομεν τόσον πλησίον μας. Ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουεν ἐξαίρετα μουσικὰ τεμάχια, θεσπεσίας ἀρμονίας, γοητευτικὰς μελωδίας. Ἦσαν φιλόμολποι πάντες ἐκεῖ· ἀλλὰ τί μᾶς ἔμελε τί ἔλεγεν ὁ Μπετόβεν, ὁ Μότσαρτ, ὁ Ροσίνης, ἀφ' οὗ εἶχομεν ἐκεῖ πλησίον τὸν Κωνσταντῖνον; ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶχον προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐπὶ τοῦ διαδόχου· ἐντρύφων εἰς τὴν θεάν του. Ἡ καρδία μας ἡσθάνθη ὅλην τὴν συγκίνησιν, ἥς ἦτο ἐπιδεκτική. Ὅτε μᾶς ἠρώτησαν οἱ ἐγκριτοὶ μουσικοὶ πῶς ἔπαιζαν, ἀπηντήσαμεν:

— Ἐξαίσια!

Οὐδὲ τὸν Αἰστ ἂν ἠκούομεν θὰ ἡσθάνομεθα ὅτι ἡσθάνομεν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.